

[Alfred Jønsen.]

ved, at en sådan sag føres frem i forgrunden, sker en samling af de kræfter, der vil forhindre, at en ny krig udbryder i vort område. Det er jo et angreb på det kommunistiske parti, der som det eneste parti — har jeg lov at sige — fra først til sidst har påvist, hvad oprustning indebærer, har påvist, hvad der skulle gøres for at sikre freden, for at få afspænding, for at få nedrustning i gang, for gennem aftaler at få forbudt kernevåben, for at skaffe en atomfri nedrustningszone her i Europa. Det er jo en bekræftelse på, hvad vi har sagt: at denne parole ikke vil tjene til at samle, men opdele fredens kræfter.

Det er i øvrigt også bemærkelsesværdigt, at det ærede medlem over for os forsikrer, at hvis man ville følge hans anvisninger, sparke til Sovjetunionen og den socialistiske verden ved tid og lejlighed, isolere sig fra dem, der kæmper for det samme mål, ville man have store muligheder for at skabe et bredt, folkeligt parti her i Danmark, ikke alene af dem, der stod i den kommunistiske bevægelse, men også af dem, der sluttede op bag socialdemokratiet, bag de radikale og bag retsforbundet, og det er typisk, at det, det ærede medlem rettede hovedstødet imod i sin tale i går, var det kommunistiske parti. Det er for ham den største fare. Det er betegnende, men det viser jo også, at han har opgivet tanken om at gøre indhug i de andre partiers vælgermasser. Hans retnings skal være at svække det kommunistiske parti. Men han vil tage fejl her, som han har taget fejl tidligere, og så kan han i øvrigt, som han gør, gnide sig op ad socialdemokratiet som en kælen kat. Jeg ved ikke, om man tager hensyn dertil og lukker ham indenfor; meget tyder jo på det modsatte, og dermed kan man vel sige, at dette eventyr for det ærede medlem er ved at være slut, at hans skæbne er beseglet.

Jeg ville gerne i denne forbindelse også rette opmærksomheden mod de problemer, vi har herhjemme i vort eget militær. Jeg har ved flere lejligheder rejst spørgsmålet om de officerer, der svigtede under besættelsen. Jeg har med tilfredshed konstateret, at generaløjntant Hjalfs kontrakt ikke blev forlænget fra 1. juli, men selv om jeg er tilfreds hermed, kan jeg ikke godkende

den anvendelse, man gør af hans arbejdskraft. Vi har den opfattelse, at han bør ud af hæren, og vi kan vel sige det, som formanden for Dansk Arbejdsmands og Specialarbejder Forbund sagde det: vi har råd til at pensionere den herre; vi har næppe råd til at beholde ham i hæren.

Det rejser også et andet spørgsmål — om den så ofte omtalte hr. Schjødt-Eriksen. Gennem mange år har vi haft diskussion om hans placering i hæren, og hver gang man har forberedt hans placering i en højere charge, har folket og specielt modstandsbevægelsen gjort opmærksom på det uheldige i at anbringe en mand, som meldte sig ind i nazipartiet under krigen, og som senere gav sit æresord på, at han ikke havde været medlem, på en post inden for den danske hærs ledelse. Schjødt-Eriksens navn er ret naturligt kommet frem i debatten om Hjalfs stilling, og i denne forbindelse er det også blevet nævnt, at han faktisk har mere på samvittigheden, end vi forud regnede med, nemlig at han havde meldt sig ind i nazipartiet, og at han stod som ansvarlig for den skæve våbenfordeling. Nu siges det uimodsagt i bladene, at han formentlig også har givet ordre til at likvidere løjtnant Skov, der ikke ville være med til den skæve våbenfordeling. Man skulle synes, at det omgående måtte føre til et sagsanlæg mod det blad, der bragte en sådan artikel, og mod de blade, der senere viderebragte den, men hr. Schjødt-Eriksen har ikke følt sig foranlediget til at rense sig gennem et sagsanlæg, og regeringen har ej heller krævet det af ham. Derfor kan man ikke fortænke befolkningen i, at den rejser spørgsmålet og ønsker det afgjort. Det var på denne baggrund, de unge kommunister gennem en plakat forsøgte at få et sagsanlæg frem. Det er karakteristisk, at den, der blev gjort ansvarlig for plakaten, blev idømt 3 000 kr. i bøde og blev idømt denne store bøde, fordi man ikke kunne godkende kravet om frihedsstraf, al den stund der ikke var anlagt sag mod dem, der havde bragt formodningerne frem om, at Schjødt-Eriksen var den ansvarlige; Schjødt-Eriksen var altså ikke rensset. Det er jo en historie, som man ikke sådan uden videre kan lade passere. Man kan ikke godkende, at de, der gentager det, som stod i bladet Information, skal straffes på brodet ved at blive idømt en